

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8Co/33/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3722202902
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Legerská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3722202902.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Legerskej a členiek senátu Mgr. Ivany Šlesarovej a JUDr. Ivety Sopkovej v právnej veci žalobcu: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. XXXX XXXX/XX, A., právne zastúpeného: JUDr. Zuzana Tomášová, advokátka so sídlom Železničná 90/12, Považská Bystrica, IČO: 36 123 692, proti žalovanému: D. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. - G. XXX, A., právne zastúpenému: JUDr. Marián Rojko, advokát so sídlom Železničná 90/12, Považská Bystrica, IČO: 42 020 921, o zaplatenie sumy 25.000,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 7C/74/2022-62 zo dňa 22.03.2023, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi sa **p r i z n á v a** proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1.1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 25.000,- Eur s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 20.000,- Eur od 06.07.2022 do zaplatenia a s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 5.000,- Eur od 04.07.2022 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.2. Vyhovel tak v celom rozsahu žalobe, ktorú žalobca založil na tvrdení, že na základe dohody so žalovaným tomuto poskytol finančné prostriedky spolu vo výške 36.000 Eur, ktoré sa mu žalovaný zaviazal vrátiť aj s províziou a to v sume 23.000 Eur najneskôr do 03.07.2022 a sume 20.000 Eur najneskôr do 05.07.2022, avšak svoj záväzok nesplnil. Žalobca v žalobe poukázal na to, že k uvedeným finančným prostriedkom žalovaný ako dlžník odovzdal listiny o uznaní dlhu, ktoré v dňoch 24.05.2022, 22.05.2022 a 03.06.2022 obaja podpísali.

Uvedené listiny pripravil žalovaný a tieto sú overované u notárov v Púchove a v Bratislave. K poskytnutiu peňažných prostriedkov žalovanému došlo tak, že časť finančných prostriedkov žalobca poslal žalovanému na ním označený účet H., a to dňa 24.05.2022 sumu 10.000,- Eur, dňa 23.05.2022 sumu 10.000,- Eur a dňa 02.06.2022 sumu 5.000,- Eur. Ostatné finančné prostriedky v rozdiel

11.000,- Eur žalobca dal žalovanému do vlastných rúk postupne a tieto finančné prostriedky prevzal žalovaný bez potvrdenia. Žalobca tiež uviedol, že žalovaného poznal a domnieval sa, že mu môže veriť. Nakoľko nedisponuje potvrdením o odovzdaní finančných prostriedkov

v hotovosti, podanou žalobou sa domáhal vrátenia sumy 25.000,- Eur, ktorá preukázateľne bola žalobcom odoslaná na účet určený žalovaným.

1.3. Z vyjadrení žalovaného k žalobou uplatnenému nároku súd prvej inštancie zistil, že žalovaný popiera uzatvorenie akejkoľvek dohody so žalobcom. Žalovaný tvrdil, že od žalobcu neprevzal peniaze, nezaviazal sa ich vrátiť a že nárok žalobcu nie je preukázaný pripojenými listinami. Nie je pravdou, že žalovaný pripravil listiny - uznanie dlhu. Namietal ich platnosť, a poukazoval na to, že aj sám žalobca priznáva ich nepravdivosť. Uviedol, že nie je pravdou, že žalobca dňa 22.05.2022 previedol na účet dlžníka, IBAN: H. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX sumu 15.000,- Eur ako sa uvádza v uznaní dlhu zo dňa 22.05.2022, ani to, že žalobca dňa 24.05.2022 previedol na účet dlžníka, IBAN: H. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX sumu 20.000,- Eur ako sa uvádza v uznaní dlhu zo dňa 24.05.2022. Tiež nie je pravdou, že žalobca dňa 02.06.2022 previedol na účet dlžníka, IBAN: H. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX sumu 8.000,- Eur ako sa uvádza v uznaní dlhu zo dňa 03.06.2022. Túto nepravdivosť priznáva sám žalobca a je zrejماً aj zo žalobcom pripojených potvrdení o transakciách. Z týchto vyplýva, že žalobca poukázal na účet príjemcu - I. J., vedený v K. G., IBAN: H. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX dňa 23.05.2022 sumu 10.000,- Eur, dňa 24.05.2022 sumu 10.000,- Eur a dňa 02.06.2022 sumu

5.000,- Eur. Zmluva o pôžičke je reálnou zmluvou, preto je k jej vzniku potrebné, aby okrem konsenzu oboch zmluvných strán došlo k reálnemu odovzdaniu peňazí. Vzhľadom na to, že žalobca ako veriteľ žalovanému peniaze neodovzdal, žalobca si bol vedomý, že pôžičku odovzdáva I. J., záväzok zo zmluvy o pôžičke medzi žalobcom a žalovaným nevznikol a zároveň neexistujúci záväzok nemôže uznanie dlhu konvalidovať, pretože inštitút uznania dlhu má k hlavnému záväzku akcesorickú povahu. Žalobca v skutočnosti poskytol pôžičku I. J., tohto si bol žalobca vedomý pri zadávaní bankového prevodu, čo vyplýva aj zo žalobcom predložených potvrdení o transakciách. Žalovaný má vedomosť, že I. J. voči žalobcovi podpísal obdobné uznania dlhu, ako žalobca predložil

v tomto konaní na meno žalovaného. I. J. žalobcovi postupne pôžičku spláca

a to tak, že I. J. vloží prostriedky na účet žalovaného a žalovaný tieto vložené prostriedky poukáže na účet žalobcu. Takto I. J. uhradil žalobcovi dňa 21.10.2022 sumu 500,- Eur, dňa 03.11.2022 sumu 1.000,- Eur a dňa 15.11.2022 sumu 1.000,- Eur. Žalovaný argumentoval tým, Občiansky zákonník na to, aby bol právny úkon uznania dlhu perfektný, vyžaduje vymedzenie dlhu čo do dôvodu aj výšky tak, aby z úkonu dlžníka bolo možné dôvod a výšku dlhu stanoviť určito a zrozumiteľne. Vymedzením dôvodu sa rozumie určenie jeho právneho titulu, z ktorého vznikol. Tvrdil, že zo žalobcom predložených listín o uznaní dlhu nie je zřejmý dôvod dlhu, t.j. nie je možné z nich určiť, z akého právneho titulu mal dlh vzniknúť, pričom odkaz na „ústnu dohodu“ nie je postačujúci. Okrem toho, aj výška uznaného dlhu nezodpovedá skutočnosti. Žalovaný preto označil žalobcom predložené listiny o uznaní dlhu za neplatné. Argumentoval tým, že žalobca v skutočnosti poskytol pôžičku I. J., čo vyplýva nielen z potvrdení o zadaní bankového prevodu, kde je uvedené meno účtu prijímateľa I. J., aj zo žalobcom predložených potvrdení

o transakciách. Poskytnutie pôžičky žalobcom žalovanému nevyplýva ani z čiastočného prepisu komunikácie medzi žalobcom a žalovaným. Z komunikácie nevyplývajú okolnosti odovzdania pôžičky, táto nepotvrďuje odovzdanie pôžičky, ale týka sa iba komunikácie ohľadom vyhotovenia listiny o uznaní dlhu, pričom uznanie dlhu je samostatným zabezpečovacím inštitútom, ktorý zakladá právnu domnienku existencie dlhu v čase uznania, ktorá je však vyvrátiteľná, pripúšťa dôkaz opaku. Ak dlh v čase uznania neexistoval, s týmto uznaním nemožno spájať účinky v zmysle § 558 Obč. zák. Žalovaný namietal, že by dal vyhotoviť listiny o uznaní dlhu; naopak, tieto boli vyhotovené z iniciatívy žalobcu. Žalobca návrh listiny zaslal žalovanému, zorganizoval podpísanie listín, tiež dojednal cenu. Toto jednoznačne vyplýva zo žalobcom predloženej komunikácie. Zároveň z vyjadrení žalobcu vyplýva, že listiny o uznaní dlhu sú vyhotovené účelovo, ktorými žalovaný „zobral pôžičku žalobcu I. J. na seba“. Pokiaľ by žalobca poskytol žalovanému skutočnú pôžičku, žalobca ako veriteľ by sa žalovaného ako dlžníka nepýtal, kto je dlžník, kto je veriteľ a nepýtal by sa dlžníka na výšku pohľadávky. Pokiaľ žalovaný uviedol, že „takže peniaze vraciam ja a nie erik“ a „erik ich vracia mne“, potvrdzuje to tú skutočnosť, že I. J. žalobcovi postupne pôžičku spláca a to tak, že I. J. vloží prostriedky na účet žalovaného a žalovaný tieto vložené prostriedky poukáže na účet žalobcu. Tvrdenie žalobcu, že nemá žiadny právny vzťah s I. J. je nepravdivé. Žalobca s I. J. komunikuje, stretol sa s ním. Žalobca má číslo účtu I. J. uložené vo svojom elektronickom bankovníctve, pri poskytovaní pôžičky žalobca vedel, že finančné prostriedky poukazuje na účet I. J.. Pokiaľ žalobca predložil časť komunikácie so žalovaným, jedná sa len o časť komunikácie,

z ktorej žalobca vybral časti, ktoré sú vytrhnuté z kontextu. Žalovaný predložil komunikáciu žalovaného so žalobcom

a komunikáciu žalobcu s I. J., z ktorej vyplýva, že skutočným dlžníkom žalobcu je I. J. a žalovaný so žalobcom komunikuje výlučne o spôsobe vrátenia pôžičky I. J. žalobcovi.

1.4. Z vyjadrení žalobcu k tvrdeniam žalovaného vyplynulo, že žalobca nikdy osobne p. J. žiadne peniaze nepožičal a vo vzťahu k nemu sa p. J. nikdy jednostranným právnym úkonom uznania dlhu nezaviazal, že mu vráti finančné prostriedky vo výške 58.000 Eur v lehote do 12.09.2022. Žalobca finančné prostriedky poslal z titulu zmluvy o pôžičke na účet, ktorý mu oznámil žalovaný, nepamätal sa, či pri odosielaní finančných prostriedkov zadával aj meno vlastníka tohto účtu. I. J. žalobcovi žiadne peniaze do dnešného dňa nepoukázal. Nakoľko žalobca vedel, že žalovaný mu dlží peniaze a žalovanému dlží peniaze p. J., tento niekedy v mesiaci december 2022 navštívil a požiadal ho, aby žalovanému peniaze vrátil s tým, že ak tak urobí, žalovaný bude môcť peniaze vrátiť žalobcovi. Žalobca nemal vedomosť o tom, že I. J. vo vzťahu k nemu robí nejaký jednostranný právny úkon, ktorým by malo byť uznanie dlhu.

1.5. Žalovaný na pojednávaní dňa 23.03.2023 uviedol, že medzi ním a žalobcom nedošlo k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke, žalobca finančné prostriedky v celkovom objeme 43.000 Eur požičal I. J. z L. G.. Žalovaný bol len sprostredkovateľ, uviedol žalobcovi, aká suma sa má požičať a na aký účet sa majú finančné prostriedky poukázať. Keďže žalobca od žalovaného žiadal, aby uznal voči nemu záväzok, vyplývajúci z tejto zmluvy o pôžičke, žalovaný tak urobil a jednostranné právne úkony - uznania dlhu, pred notárom dňa 22.05.2022, 24.05.2022 a 03.06.2022 podpísal s tým, že pred podpisom sa s obsahom týchto uznaní dlhov oboznámil. Žalovaný uviedol, že netrpí žiadnou duševnou poruchou, ani rozhodnutím súdu nebol obmedzený v spôsobilosti na právne úkony. Obsahu uznaní dlhov v plnom rozsahu rozumel, avšak pochopil to tak, že k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke došlo medzi žalobcom a p. I. J. s tým, že žalovaný pri týchto zmluvách vystupuje ako ručiteľ. I. J. žalovaný poznal dva dni pred tým, ako oslovil žalobcu a ponúkol mu možnosť zarobiť si finančné prostriedky tým, že peniaze požičia I. J.. S I. J. žalovaného zoznámil priateľ jeho sestry D. M.. Žalobca sa s I. J. nepoznali ani v čase poukazovania finančných prostriedkov na účet I. J. s tým, že žalobcovi číslo tohto účtu oznámil žalovaný tak, ako to vyplýva z obsahu uznaní dlhu. Je pravdou, že po tom, ako I. J. v dohodnutých termínoch žalobcovi požičané finančné prostriedky nevrátil a žalobca sa vo vzťahu ku žalovanému domáhal vrátenia týchto peňazí, žalovaný mu písal SMS správy, v ktorých žalobcu ubezpečoval, že v skutočnosti je dlžníkom vo vzťahu k nemu ako veriteľovi žalovaný, čím som ho chcel uklidniť. V minulosti žalovaný sprostredkoval tiež pôžičky medzi p. I. J. a p. D. N. a O. F., pričom aj v tomto prípade vo vzťahu k týmto veriteľom robil jednostranné právne úkony - uznania dlhu z titulu týchto pôžičiek. S pánom J. sa žalovaný osobne nestretáva, sú však vo vzájomnom kontakte pokiaľ ide o telefonické hovory alebo preposielané SMS správy. Medzi žalovaným a p. J. nie je priateľský ani nepriateľský vzťah, komunikujú spolu len preto, aby vrátil finančné prostriedky žalobcovi, žalovanému a otcovi žalovaného. Uznanie dlhu zo dňa 22.05.2022 spisoval a podpisoval žalovaný pred notárom

JUDr. Ondrejom Ďuriačom v Bratislave, keďže sa jednalo o nie pracovný deň, ale išlo o víkend, kedy sú notárske úrady v Púchove zatvorené. Žalovaný zisťoval, ktorý notár vo väčšom meste by bol ochotný overiť pravosť jeho podpisu na takomto jednostrannom právnom úkone, skontaktoval sa s notárom Ondrejom Ďuriačom v Bratislave, za ktorým aj vycestoval. Keďže žalobca nebol ochotný p. J. poukázať finančné prostriedky skôr ako o tom nebude mať zo strany žalovaného podpísané uznanie dlhu, navštívil žalovaný aj notárku Rosinovou v Púchove, kde na týchto listinách overoval svoje podpisy. Číslo účtu, na ktoré mal žalobca finančné prostriedky poukázať oznámil žalovaný, pričom túto informáciu mal buď od p. J. alebo od priateľa sestry žalovaného D. M..

1.6. Súd prvej inštancie ďalej z dokazovania vykonaného oboznámením listinných dôkazov zistil, že v uznaní dlhu zo dňa 22.05.2022 podpísanom medzi žalovaným ako dlžníkom a žalobcom ako veriteľom, bola výška dlhu určená na sumu 15.000,- Eur a dôvod dlhu bol vymedzený tak, že dlh vo výške 15.000,- Eur vznikol na základe ústnej dohody dňa 22.05.2022, kedy boli peniaze prevedené veriteľom prevodom na účet dlžníka. Zároveň uznanie dlhu obsahuje konštatovanie, že dlžník sa zaväzuje uhradiť dlh jednorazovo najneskôr do 03.07.2022. Zmluvné strany svojim podpisom vyhasili, že tento dokument podpísali slobodne a vážne. Osvedčením o pravosti podpisu na listine (legalizácia) zo dňa 22.05.2022 spísanej notárom JUDr. Ondrejom Ďuriačom bolo osvedčené, že žalobca

a žalovaný pred notárom vlastnoručne podpísali listinu dňa 22.05.2022. V uznaní dlhu zo dňa 24.05.2022 podpísanom medzi žalovaným ako dlžníkom a žalobcom ako veriteľom, bola výška dlhu určená na sumu 20.000,- eur a dôvod dlhu bol vymedzený tak, že dlh vo výške 20.000,- Eur vznikol na základe ústnej dohody dňa 24.05.2022, kedy boli peniaze prevedené veriteľom prevodom na účet dlžníka. Zároveň uznanie dlhu obsahuje konštatovanie, že dlžník sa zaväzuje uhradiť dlh jednorazovo najneskôr do 05.07.2022. Zmluvné strany svojim podpisom vyhasili, že tento dokument podpísali slobodne a vážne. Osvedčením o pravosti podpisu na listine (legalizácia) zo dňa 24.05.2022 spísanej zamestnancom povereným notárom E. F. bolo osvedčené, že žalobca a žalovaný pred povereným zamestnancom notára vlastnoručne podpísali listinu dňa 22.05.2022. V uznaní dlhu zo dňa 03.06.2022 podpísanom medzi žalovaným ako dlžníkom a žalobcom ako veriteľom, bola výška dlhu určená na sumu 8.000,- eur a dôvod dlhu bol vymedzený tak, že dlh vo výške 8.000,- eur vznikol na základe ústnej dohody dňa 02.06.2022, kedy boli peniaze prevedené veriteľom prevodom na účet dlžníka. Zároveň uznanie dlhu obsahuje konštatovanie, že dlžník sa zaväzuje uhradiť dlh jednorazovo najneskôr do 03.07.2022. Osvedčením o pravosti podpisu na listine (legalizácia) zo dňa 03.06.2022 spísanej zamestnancom povereným notárom E. F. bolo osvedčené, že žalobca a žalovaný pred povereným zamestnancom notára vlastnoručne podpísali listinu dňa 03.06.2022.

1.7. Z výpisu z účtu žalobcu č. H. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vedeného v K. G. súd prvej inštancie zistil, že dňa 23.05.2022 odoslal žalobca na účet č. H. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX s označením príjemcu I. J. sumu 10.000,- Eur, dňa 24.05.2022 sumu 10.000,- Eur a dňa 02.06.2022 sumu 5.000,- Eur. Číslo účtu, na ktorý boli tieto finančné prostriedky pripísané, sa zhoduje s číslom účtu uvedeným v Uznaníach dlhu. Z Detailu platby L. zo dňa 21.10.2022 vyplynulo, že žalovaný zaplatil dňa 21.10.2022 sumu 500,- Eur v prospech bankového účtu č. H. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, účel platby bol uvedený ako „Vratenie casti pozicky“ a názov: B. H.. Z Detailu platby L. zo dňa 03.11.2022 vyplynulo, že žalovaný zaplatil dňa 03.11.2022 sumu 1.000,- Eur v prospech bankového účtu č. H. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, účel platby bol uvedený ako „Vratenie casti pozicky“ a názov: B. H.. Z Detailu platby L. zo dňa 15.11.2022 vyplynulo, že žalovaný zaplatil dňa 15.11.2022 sumu 1.000,- Eur v prospech bankového účtu č. H. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, účel platby bol uvedený ako „Vratenie casti pozicky“ a názov: B. H. a v rovnaký deň vložil hotovosť v sume 1.000,- Eur na svoj bankový účet s účelom platby „I. J.“.

1.8. Z obsahu SMS komunikácie medzi subjektmi označenými ako „B.“ a „E.“ zo dňa 22.05.2022 vyplynulo, že B. C. napísal: „potrebuje kto je dlznik, veritel, vysku pohladavky, sposob splatenia ci mesacne, alebo jednym razom a cislo uctu.“ Subjekt označený ako „E.“ dňa 22.05.2022 odpísal: „Dlznik som, vyska 15.000, sposob jednorazovo, cislo uctu, D. E., XX.XX.XXXX, F. -G. XXX.“ Z obsahu SMS komunikácie medzi subjektmi označenými ako „B.“ a „E.“ zo dňa 16.11.2022 vyplýva, že subjekt označený ako „E.“ napísal: „takze peniaze vraciam ja a nie I., I. ich vracia mne.“

1.9. Z obsahu čestného vyhlásenia zo dňa 31.01.2023 vyplynulo, že I. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. G. - P., A. XXXX/XX čestne vyhlásil, že vzniknutý dlh od žalobcu bol poskytnutý pre neho, on dostal finančné prostriedky na svoj bankový účet v banke K. a to v sumách 10.000,- Eur (22.05.2022,), 10.000,- Eur (24.05.2022) a 5.000,- Eur (02.06.2022). Menovaný I. J. tieto finančné prostriedky vracia p. C., pričom časť peňazí bola vrátená cez D. E. (žalovaného) z toho dôvodu, že účet menovaného I. J. je zablokovaný. Z obsahu osvedčenia o pravosti podpisu na listine (legalizácia) zo dňa 31.01.2023 je zrejmé, že I. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. G. - P., A. XXXX/XX podpísal pred povereným zamestnancom notára listinu.

1.10. Z fotokópie Uznaní dlhu uzatvoreného medzi I. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. G. - P., A. XXXX/XX na strane dlžníka a žalobcom na strane veriteľa súd prvej inštancie zistil, že táto je podpísaná iba dlžníkom, a nie je datovaná.

1.11. Súd prvej inštancie na skutkový stav veci zistený vykonaným dokazovaním aplikoval ustanovenia § 34, § 35 ods. 1, 2, § 488, § 489, § 494, § 517 ods. 1, 2, § 558 a § 657 Občianskeho zákonníka (ďalej len Obč. zák.) a vychádzal tiež z ustanovení § 149, § 150,

§ 151 ods. 1, 2, § 153 ods. 1, 2, 3 a § 185 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP). Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným došlo dňa 22.05.2022 k uznaniu dlhu žalovaného vo výške 15.000,- Eur, ktorá skutočnosť bola osvedčená Osvedčením o pravosti podpisu na listine (legalizácia) zo dňa 22.05.2022 spisanej notárom JUDr. Ondrejom Ďuriačom. Dňa 24.05.2022 došlo medzi žalobcom a žalovaným k uznaniu dlhu žalovaného vo výške 20.000,- Eur, ktorá skutočnosť bola osvedčená Osvedčením o pravosti podpisu na listine (legalizácia) zo dňa 24.05.2022 spisanej zamestnancom povereným notárom E. F.. Dňa 03.06.2022 došlo k uznaniu dlhu žalovaného vo výške 8.000,- Eur, ktorá skutočnosť bola osvedčená Osvedčením o pravosti podpisu na listine (legalizácia) zo dňa 03.06.2022 spisanej zamestnancom povereným notárom E. F..

1.12. Prvoinštančný súd poukazoval na to, že v predmetnom spore žalobca predložil tri uznávacie prejavy (Uznania dlhu), a to zo dňa 22.05.2022, 24.05.2022 a 03.06.2022. Všetky tri uznania dlhu boli notársky osvedčené, ktorú skutočnosť žalovaný relevantne v priebehu konania nespochybnil, a to ani čo do obsahu Uznání dlhu, tak ani čo do pravosti svojich podpisov na jednotlivých Uznaniach dlhu. V jednotlivých Uznaniach dlhu bol dlh riadne určený čo do výšky, aj čo do dôvodu. Samotný žalovaný pritom na pojednávaní výslovne uviedol, že dlh voči žalobcovi uznal, jednostranné právne úkony - uznania dlhu pred notárom dňa 22.05.2022, 24.05.2022 a 03.06.2022 podpísal s tým, že pred podpisom sa s obsahom týchto uznaní dlhov oboznámil. Podľa zistení súdu prvej inštancie žalovaný netrpí žiadnou duševnou poruchou, ani rozhodnutím súdu nebol obmedzený v spôsobilosti na právne úkony a obsahu uznaní dlhov v plnom rozsahu rozumel.

1.13. Zdôraznil, že uznanie dlhu zakladá vyvrátiteľnú právnu domnienku, že v čase uznania dlhu tento dlh existoval. Veriteľ preto nemusí dokazovať existenciu dlhu, pokiaľ má k dispozícii uznanie dlhu dlžníkom. Uviedol tiež, že zmluva o pôžičke nemusí byť nevyhnutne uzatvorená v písomnej forme; stačí aj ústna dohoda. Uznanie dlhu však prenáša dôkazné bremeno na dlžníka, pri zmluve o pôžičke je naopak dôkazné bremeno na veriteľovi. Zdôraznil že žalobca odvodzuje svoj žalobný nárok v tomto spore z uznaní dlhov, nie zo zmluvy o pôžičke. Od zmluvy o pôžičke je preto potrebné dôsledne odlíšiť uznanie dlhu. Zatiaľ čo obsahom zmluvy o pôžičke je vymedzenie vzájomných práv a povinností účastníkov zmluvy (najmä záväzok veriteľa požičať dlžníkovi veci určitého druhu, napr. peniaze, a záväzok dlžníka vrátiť veriteľovi veci toho istého druhu) a zároveň ide o dvojstranný právny úkon, v prípade dlžobného úpisu (uznania dlhu), ide o jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi, v ktorom dlžník písomne potvrdzuje, že dlhuje veriteľovi určitú sumu (Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 20.06.2019, sp. zn. 4Obdo/46/2018). Podľa § 588 Obč. zák. uznanie dlhu je jednostranným právnym úkonom dlžníka voči veriteľovi, pre ktorý je pod sankciou neplatnosti ustanovená písomná forma. Prejav vôle uznať dlh, čo do dôvodu a výšky je určitý a zrozumiteľný, ak je výkladom podľa § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka objektívne pochopiteľný, t.j. ak nevzbudzuje pochybnosti o jeho obsahu. Čo sa týka inštitútu uznania záväzku, je jedným z právnych prostriedkov zabezpečenia záväzku. Zákon za podstatnú náležitosť uznania záväzku považuje uznanie určitého záväzku. Bližšie však tento pojem nevymedzuje. Uznanie záväzku je teda jednostranný právny úkon dlžníka, ktorý je adresovaný veriteľom a týmto úkonom dlžník uznáva záväzok, čím vlastne potvrdzuje jeho platnosť v čase uznania. Zákon na účinnosť takéhoto uznania predpisuje obligatórne písomnú formu, pričom zákonným dôsledkom tohto uznania záväzku je právna domnienka, ktorá je vyvrátiteľná, že záväzok v čase uznania existoval, teda trval (napr. rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 5Co/165/2019 zo dňa 04.03.2020).

1.14. Súd prvej inštancie konštatoval, že dôvod dlhu v jednotlivých uznávacích prejavoch (Uznaniach dlhu), je určený dostatočne zrozumiteľne, a to formuláciou „na základe ústnej dohody zo dňa ..., kedy boli peniaze prevedené veriteľom prevodom na účet dlžníka“. Takto vymedzený dôvod dlhu je jasný a zrozumiteľný, nakoľko je z neho zrejmé, že sa jednalo o ústne uzatvorenú zmluvu o pôžičke, ako o reálny kontrakt. Zákon pre vymedzenie dôvodu dlhu neustanovuje žiadne kvalitatívne a obsahové požiadavky, dôvod uznaného dlhu nemusí byť špecifikovaný legálnou definíciou v litere zákona, teda že ide o zmluvu o pôžičke, stačí jeho špecifikácia v takom rozsahu, aby bolo veriteľovi aj dlžníkovi zrejmé, o aký dlh sa jedná. Samotný žalovaný pritom vo svojej výpovedi na pojednávaní uviedol, že mu bolo zrejmé, aký právny úkon (dlh) je predmetom uznania dlhu. Rovnako je jasne vymedzená výška dlhu

v jednotlivých Uznaniach dlhu, ako aj osoba dlžníka a osoba veriteľa. Právne úkony uznania dlhov boli pritom vykonané v písomnej forme a podpisy dlžníka i veriteľa boli notársky osvedčené, ktorá skutočnosť nebola žalovaným rozporovaná. Preto jednotlivé uznávacie prejavy (Uznania dlhov) zo dňa 22.05.2022, zo dňa 24.05.2022 a zo dňa 03.06.2022 splňali zákonné náležitosti vyžadované v zmysle § 588 OZ pre platné uznanie dlhu.

1.15. Z výpisu z účtu žalobcu č. H. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vedeného v K. G. vyplynulo, že žalobca dňa 23.05.2022 odoslal na účet č. H. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX s označením príjemcu I. J. sumu 10.000,- Eur, dňa 24.05.2022 sumu 10.000,- Eur a dňa 02.06.2022 sumu 5.000,- Eur. Číslo účtu, na ktorý boli tieto finančné prostriedky pripísané sa zhoduje s číslom účtu uvedeným v Uznaniach dlhu. Uvedené teda preukazuje, že zo strany žalobcu boli skutočne predmetné finančné prostriedky v celkovej sume 25.000,- Eur poslané na dohodnutý bankový účet. Pokiaľ v tejto súvislosti žalovaný tvrdil, že bola pôžička poskytnutá v prospech inej osoby, teda nie v prospech samotného žalovaného, súd prvej inštancie zdôraznil, že žalobca svoj žalobný nárok vyvodzuje od uznání dlhov, v ktorých je uznávaný dlh riadne a dostatočne špecifikovaný. Žalovaného preto zaťažovalo dôkazné bremeno preukázať, že dlh, ktorý písomne uznal, neexistuje, resp. nie je dlhom žalovaného, ale inej osoby, prípadne že neexistuje v takej výške, ako tvrdil žalobca. Žalovaný však toto svoje dôkazné bremeno neuniesol a tvrdenia žalobcu relevantne nespochybnil. Meno majiteľa bankového účtu, na ktorý boli finančné prostriedky žalobcom odoslané, je v danej veci irelevantné, pretože vzťah medzi žalobcom a žalovaným vznikol z titulu uznania dlhu ako samostatného jednostranného právneho úkonu.

1.16. Súd prvej inštancie k tvrdeniam žalovaného o tom, že uhradil v prospech žalobcu sumu 2.500 Eur (dňa 21.10.2022 sumu 500,- Eur, dňa 03.11.2022 sumu 1.000,- Eur a dňa 15.11.2022 sumu 1.000,- Eur), uviedol, že táto skutočnosť nemení nič na žalobnom nároku, keďže uznaním dlhu žalovaný uznal dlh v celkovej výške 43.000,- Eur. Žalobca si totiž žalobou uplatnil iba sumu 25.000,- Eur, teda úhrady vykonané žalovaným súd započítal na zvyšok uznaného dlhu. Prvoinštančný súd dôvodil tým, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno o opaku, teda vo vzťahu ku ktorému uznaniu dlhu sa tá - ktorá konkrétna splátka má viazať, respektíve o koľko sa žalovaná suma znížila plnením žalovaného.

1.17. Podľa názoru súdu prvej inštancie, samotné čestné vyhlásenie I. J. predložené žalovaným nealternuje jednostranný právny úkon titulom uznania dlhu zo strany žalovaného. Povinnosťou súdu v tomto spore nebolo skúmať skutočnosť, kto je konečným príjemcom finančných prostriedkov. Z vykonaného dokazovania bezpochyby vyplynulo, že uznávací úkon bol vykonaný žalovaným a žalovaný mu v plnej miere porozumel a že konal slobodne, vážne a bez nátlaku, čo napokon potvrdil aj sám žalovaný vo svojej výpovedi na pojednávaní.

1.18. Súd prvej inštancie neprihliadol na dôkaz predložený žalovaným na pojednávaní, a to na fotokópiu Uznania dlhu a fotokópiu Osvedčenia o pravosti podpisu na listine zo dňa 05.09.2022, nakoľko na fotokópii uznania dlhu absentoval podpis veriteľa, ako aj dátum vyhotovenia predmetnej listiny, v dôsledku čoho Osvedčenie o pravosti podpisu na listine zo dňa 05.09.2022 nebolo možné stotožniť s konkrétnou listinou, ktorú má osvedčovať.

1.19. Pokiaľ právny zástupca žalovaného na pojednávaní konanom dňa 22.03.2023 uviedol, že žiada vykonať ďalšie dokazovanie výsluchom I. J. za účelom zodpovedania otázky, či medzi ním a žalobcom vznikol v minulosti nejaký záväzkový vzťah z titulu zmluvy o pôžičke, súd prvej inštancie tento navrhnutý dôkaz nevykonal z dôvodu, že žalobca svoj žalobný návrh primárne odvodzuje od uznávacích prejavov žalovaného, teda od uznání dlhov, a nie od zmluvy o pôžičke, v dôsledku čoho je existencia prípadného záväzkového vzťahu z titulu zmluvy o pôžičke medzi žalobcom a I. J. v predmetnom spore irelevantná a so sporom nesúvisiaca otázka. Navyše samotný žalobca opakovane uviedol, že s I. J. žiadnu zmluvu o pôžičke neuzatváral a žiaden uznávací prejav voči žalobcovi menovaný neuskutočnil. Zároveň súd prvej inštancie poukázal na ustanovenia § 149 a 153 CSP, v zmysle ktorých sa na prostriedky procesného útoku, návrh na vykonanie dôkazu nevynímajú, vzťahuje sudcovská koncentrácia. Ak mal žalovaný vedomosť o prípadnom záväzkovom vzťahu v minulosti medzi žalobcom a p. J., túto skutočnosť - a výsluch menovaného, mohol namietat' skôr, a nie až po otvorení pojednávania. Akceptovanie návrhu žalovaného

na vykonanie dôkazu výsluchom p. J. by malo nepochybne za následok odročenie nariadeného pojednávania za účelom predvolania a následného výsluchu svedka, čo by zjavne kolidovalo so zásadou rýchlosti a hospodárnosti konania. Preto takto navrhnutý dôkaz nevykonal.

1.20. Nárok žalobcu vyhodnotil ako dôvodný, preto žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 25.000,- Eur. Nakoľko z obsahu Uznania dlhu zo dňa 24.05.2022 vyplynulo, že žalovaný mal uhradiť sumu 20.000,- Eur do 05.07.2022 a neuhradením tejto sumy riadne a včas sa dostal dňa 06.07.2022 do omeškania, priznal žalobcovi okrem istiny aj úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 20.000,- Eur od 06.07.2022 do zaplatenia. Keďže z obsahu Uznania dlhu zo dňa 03.06.2022 je zrejmé, že žalovaný mal uhradiť sumu 8.000,- Eur do 03.07.2022, neuhradením tejto sumy riadne a včas sa dostal dňa 04.07.2022 do omeškania, priznal žalobcovi okrem istiny aj úrok z omeškania v rozsahu 5 % ročne zo sumy 8.000,- Eur od 04.07.2022 do zaplatenia. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 CSP. Žalobca mal v konaní plný úspech, preto mu proti žalovanému patrí nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2.1. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), e) f), h) CSP. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie alebo aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2.2. Žalovaný uviedol, že súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na troch listinách o uznaní dlhu, podľa ktorých mal žalobca dňa 22.05.2022 previesť na účet dlžníka, IBAN: H. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX sumu 15.000,- Eur, dňa 24.05.2022 previesť na účet dlžníka, IBAN: H. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX sumu 20.000,- Eur a dňa 02.06.2022 previesť na účet dlžníka, IBAN: H. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX sumu 8.000,- Eur. V bode 50. odôvodnenia rozsudku súd prvej inštancie skonštatoval, že podľa výpisu z účtu č. H. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vedeného v K. G. žalobca dňa 23.05.2022 odoslal na účet č. H. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX s označením príjemcu I. J. sumu 10.000,- Eur, dňa 24.05.2022 odoslal na účet č. H. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX s označením príjemcu I. J. sumu 10.000,- Eur a dňa 02.06.2022 odoslal na účet č. H. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX s označením príjemcu I. J. sumu 5.000,- Eur. Na základe týchto listinných dôkazov dospel súd prvej inštancie k záveru o opodstatnenosti žalobou uplatneného nároku.

2.3. Podľa názoru žalovaného je napadnutý rozsudok nesprávny. Žalobca svoj nárok v žalobe odôvodňuje tvrdením, že žalobca a žalovaný sa v minulosti dohodli, že žalobca poskytne žalovanému finančné prostriedky spolu vo výške 36.000,- Eur, ktoré mu vráti aj s províziou vo výške 23.000,- Eur najneskôr do 03.07.2022 a 20.000,- Eur najneskôr do 05.07.2022. Žalobca tvrdí, že časť finančných prostriedkov poslal žalovanému na ním označený účet H., a to dňa 24.05.2022 sumu 10.000,- Eur, dňa 23.05.2022 sumu 10.000,- Eur a dňa 02.06.2022 sumu 5.000,- Eur a ostatné finančné prostriedky v rozdiel 11.000,- Eur žalobca postupne dal žalovanému do vlastných rúk a tieto finančné prostriedky prevzal bez potvrdenia. Žalobca svoje tvrdenia preukazuje listinami o uznaní dlhu z 24.05.2022, 22.05.2022 a 03.06.2022.

2.4. Podľa žalovaného si však tvrdenia žalobcu odporujú, žalobca tieto tvrdenia uvedené v žalobe nepreukázal a prvoinštančný súd sa v napadnutom rozsudku s týmito rozpormi nevysporiadal. Pokiaľ žalobca tvrdí, že časť finančných prostriedkov poslal žalovanému na ním označený účet H., a to dňa 24.05.2022 sumu 10.000,- Eur, dňa 23.05.2022 sumu 10.000,- Eur a dňa 02.06.2022 sumu 5.000,- Eur a ostatné finančné prostriedky v rozdiel 11.000,- Eur žalobca postupne dal žalovanému do vlastných rúk, tak žalobcom predložené listiny o uznaní dlhu sú v rozpore s týmto tvrdením, pretože podľa týchto listín žalobca mal dňa 22.05.2022 previesť na účet dlžníka sumu 15.000,- Eur, dňa 24.05.2022 previesť na účet dlžníka, sumu 20.000,- Eur a dňa 02.06.2022 previesť na účet dlžníka sumu 8.000,- Eur. Tento rozpor je potvrdený aj zo žalobcom predložených detailov transakcie zo dňa 17.10.2022. Zároveň je preukázaná nepravdivosť uznania dlhu zo dňa 22.05.2022, keď z priloženého detailu transakcie je zrejmé, že v tento deň žalobca žiadne finančné prostriedky nepreviedol, takže ani nemohlo dôjsť k vzniku pôžičky a ani uznaniu neexistujúceho dlhu. Pokiaľ žalobca svoj nárok odvodzuje o.i. z uznania dlhu zo dňa 22.05.2022, podľa ktorého „dlh vo výške 15.000 Eur (slovom pätnásťtisíc eur) vznikol na základe ústnej dohody dňa 22.05.2022, kedy boli

peniaze prevedené veriteľom prevodom na účet dlžníka: H.“, je preukázané, že žalobca dňa 22.05.2022 nepoukázal žiadnu finančnú čiastku na účet dlžníka, t.j. je vyvrátený účinok uznania dlhu v zmysle § 558 Obč. zák., že dlh v čase uznania trval, pretože dlh v čase uznania neexistoval. Uznanie dlhu je samostatným zabezpečovacím inštitútom, ktorý zakladá právnu domnienku existencie dlhu v čase uznania, ktorá je však vyvrátiteľná, pripúšťa dôkaz opaku. Ak dlh v čase uznania neexistoval, s týmto uznaním nemožno spájať účinky v zmysle § 558 Obč. zák. Rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia § 558 Obč. zák. Súd prvej inštancie neprihliadal na zabezpečovaciu povahu uznania dlhu a toto považoval za hlavný záväzok. Uznanie dlhu má akcesorickú povahu, nenahrádza pôvodný záväzok a v prípade jeho neplatnosti ho nekonvaliduje. Žalovaný, rešpektujúc prenesenie dôkazného bremena, preukázal neexistenciu hlavného záväzku. Na platné uznanie dlhu je okrem všeobecných náležitostí potrebné, aby v tomto jednostrannom právnom úkone bol uvedený dôvod a jeho výška. Odkaz na konkrétny právny záväzok však musí byť nepochybné určiteľný. Vymedzením dôvodu dlhu sa myslí určenie jeho právneho titulu, z ktorého vznikol, t.j. primárneho záväzku. Žalovaný poukazuje na neurčitost', resp. preukázanú nepravdivosť uznania dlhu. Predloženými listinami je preukázané, že sumy uvedené v jednotlivých listinách o uznaní dlhu žalobca žalovanému nepoukázal, teda hlavné záväzky, na ktoré odkazujú uznania dlhov neexistujú. Vzhľadom na prenesenie dôkazného bremena, žalovanému patria prostriedky procesného útoku na preukázanie svojich tvrdení. Žalovaný má právo preukázať neexistenciu dlhu, t.j. neexistenciu hlavného záväzku. Súd prvej inštancie na tieto tvrdenia neprihliadal a v odôvodnení rozsudku sa nimi nevysporiadal, resp. vykonanie dôkazov nedôvodne odmietol, čím je naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP.

2.5. Žalovaný zotrval na tvrdení, že primárny záväzok medzi žalobcom a žalovaným nevznikol, lebo od žalobcu neprevzal žiadne peniaze a žiadne peniaze sa mu nezaviazal vrátiť. Zmluva o pôžičke ako hlavný záväzok je reálnou zmluvou, preto je k jej vzniku potrebné, aby okrem konsenzu oboch zmluvných strán došlo k reálnemu odovzdaniu peňazí. Zmluva vznikne až uskutočnením reálneho odovzdania a prijatia. Vzhľadom na to, že žalobca ako veriteľ žalovanému peniaze neodovzdal, žalobca si bol vedomý, že pôžičku odovzdáva I. J., záväzok zo zmluvy o pôžičke medzi žalobcom a žalovaným nevznikol. Žalobca v skutočnosti poskytol pôžičku I. J., tohto si bol žalobca vedomý pri zadávaní bankového prevodu, kde uviedol jeho meno, toto vyplýva aj zo žalobcom predložených potvrdení o transakciách. Žalovaný preukázal, že I. J. voči žalobcovi podpísal obdobné uznanie dlhu. Na preukázanie uvedených skutočností žalovaný predložil rozsiahlu komunikáciu žalovaného so žalobcom a komunikáciu žalobcu s I. J., z ktorej vyplýva, že skutočným dlžníkom žalobcu je I. J. a žalovaný so žalobcom komunikuje výlučne o spôsobe vrátenia pôžičky I. J. žalobcovi. Súd sa s uvedeným dôkazom v odôvodnení rozsudku v rozpore s § 220 ods. 2 CSP nijako nevysporiadal. Pokiaľ žalobca žalovanému o I. J. uviedol o.i.: „Ty za to nemôžeš. Ja len dáko vždy keď požičiam tak sa to komplikuje.“, „Mne by stačilo mať istotu že nás neojebe.“, „Tak ty si potom v klidku.“, „Dnes mal mať uvoľnené peniaze.“, „Zaujímam ma že aký dôvod bude tentokrát.“, „No ja len tak, najneskôr zajtra (najneskôr už bolo párkrát) by mali byť prachy tak že čo sa deje. Minimálne ti mal povedať že včera nahlásil výber ...“, „Povedal som mu, že vo štvrtok naposledy.“, „Ahoj. I. som písal že ma poslať rovno mne a tiež že tisíc eur ma veru vôbec nepresvedčilo.“, „On má predstavu ze tisíc týždenne. Je to málo a ja sa s tým stále budem stresovať?“, „Povedal som mu nech vo je pre mňa pošle mne alebo chcem radšej hotovosť a kludne napíšem na papier ze som prevzal a podpíšem.“, „I. ma jednoducho sklamal.“, „Po 14 dňoch mi chce dať liter? To je zlý vtip.“, „Už som mu písal nech rovno pošle mne...“, „D. treba z neho dostať kým sa dá čo najviac, ani nevieš ako rad by som to mal za sebou...“, „Nebudem od neho požadovať vyplatenie celého úroku, ale zase po tých starostiach by som bol hlúpy keby nechcem nič. Takže až splatí hento, dúfam, tak ešte si vypýtam nejakú časť z toho čo sľúbil.“, tak sú tým vyvrátené tvrdenia žalobcu na pojednávaní 23. 03. 2023 a bolo povinnosťou súdu v zmysle § 220 ods. 2 CSP tieto tvrdenia v súvislosti s predloženou komunikáciou vyhodnotiť. Súd prvej inštancie ani len neoboznámil predloženú komunikáciu, z ktorej vyplýva, že žalobcov úmysel bolo požičať peniaze I. J., a nie žalovanému. Súd sa s týmito dôkazmi nevysporiadal a ani ich nezdôvodnil v rozhodnutí. Keďže súd vzájomnú komunikáciu predloženú žalovaným ako listinný dôkaz v rozsudku ani neuvádza, napadnutý rozsudok trpí nedostatkom odôvodnenia. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Porušenie práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia je odvolací dôvod podľa

§ 365 ods. 1 písm. b) CSP a je dôvodom na zrušenie rozhodnutia pre nepreskúmateľnosť podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP.

2.6. Žalovaný tiež namietal, že by dal vyhotoviť listiny o uznaní dlhu z vlastnej iniciatívy, naopak, tieto boli vyhotovené na návrh žalobcu. Žalobca na neho tlačil a naliehal, čakával ho pred domom, telefonicky ho kontaktoval, o čom existujú hlasové záznamy, na ktoré žalovaný poukazoval. Žalovaný mal pred žalobcom ako pedagógom a trénerom rešpekt, akceptoval ho ako osobnosť, čo žalobca zneužil. K podpisu uznaní dlhu došlo v čase štátnych bakalárskych skúšok žalovaného, čo bolo pre žalovaného samo osebe stresujúcim obdobím. Žalobca žalovanému pred podpisom uznania dlhu uviedol, že len chce mať záruku za I. J.. Žalovaný pri podpise uznaní dlhu neuvažoval o následkoch, že by sa priamo zaväzoval na zaplatenie dlhu, ktorý mal v skutočnosti I. J., toto si žalovaný neuvedomoval, a to najmä pod vplyvom žalobcu, ktorého žalovaný ako autoritu rešpektoval. Naopak, žalobca konal účelovo, keď si pôžičku nechal uznať od žalovaného aj od I. J. a následne sa rozhodol vrátenie pôžičky uplatniť v tomto konaní voči žalovanému.

2.7. Žalovaný ďalej súdu prvej inštancie vytýkal, že hoci v bode 22. rozsudku poukázal na SMS komunikáciu medzi žalobcom a žalovaným, v rozpore s § 220 ods. 2 CSP neuviedol a ani sa nevysporiadal s komunikáciou predloženou žalovaným, ktorá potvrdzuje, že žalobca návrh listiny o uznaní dlhu zaslal žalovanému, zorganizoval podpísanie listín, tiež dojednal cenu za ich vyhotovenie. Toto jednoznačne vyplýva z predloženej komunikácie, keď žalobca napr. uvádza: „Ok keď duso odpise hned pisem“, „Nic idem mu napisat“, „Zavolaj mu, nech ma ten formular kde len doplní podľa občianskych údaje a tak“, „Ze zistuje dokedy by to spravila“, „Teraz čakám kedy mi dá dušo vediet a hned ti pišem. Tam bud nachystaný prídeš ku garáži“, „ja uz viac nemozem urobiť lvko hned ako to bude napise vytlačí Vam to a mozete ist“, „robi na tom vie ze cakate“, „Ok ze 40e jej zato dam“. Pokiaľ žalobca žalovanému napísal: „Potrebujem kto je dlžnik, veritel, vysku pohľadavky, sposob splatenia – ci mesacne, alebo jednym razom a cislo“ vyplýva z toho, že listiny o uznaní dlhu sú účelovo vyhotovené listiny, ktorými žalovaný „zobral pôžičku žalobcu I. J. na seba“. Pokiaľ by žalobca poskytol žalovanému skutočnú pôžičku, žalobca ako veriteľ by sa nepýtal žalovaného ako dlžníka, že kto je dlžník, kto je veriteľ a rozhodne by sa dlžníka nepýtal na výšku pohľadávky. Zároveň pokiaľ žalovaný uviedol, že „takze peniaze vraciam ja a nie I.“ a „I. ich vracia mne“ potvrdzuje to tvrdenia žalovaného o tom, že I. J. žalobcovi postupne pôžičku spláca a to tak, že I. J. vloží prostriedky na účet žalovaného a žalovaný tieto vložené prostriedky poukáže na účet žalobcu. Zároveň z komunikácie žalobcu a I. J. je zrejmé, že žalobca má pohľadávku voči I. J., ktorú požaduje uhradiť. Nijaká pohľadávka žalobcu voči žalovanému zo vzájomnej komunikácie nevyplyva. Žalobca I. J. dňa 30.10.2022 napísal: „Dobrý deň, I. Len ti chcem pripomenúť, že zajtra je pondelok a ten dátum si nasľuboval viacerým, tak ma celkom zaujíma ako to vyriešiš. Ak však nebudem s tvojím riešením spokojný, nebudeš ani ty s mojím. Nič v zlom, ale za nos sa už ťahať nenechám a rád by som aby si si toho bol vedomý a predišli sme komplikáciám.“ Žalobca I. J. dňa 31.10.2022 napísal: „I. času si mal dosť. Snahu naozaj nevidím a moc času už dnes nemáš. Obávam sa, že budeš nemilo prekvapený že som nežartoval. Ešte chvíľu počkám a potom volám známemu z kriminálky ako to presne podať a hned pôjdem na oddelenie“. I. J. dňa 12.11.2022 žalobcovi napísal: „Dobrý deň, budem to mať v hotovosti v pondelok doobeda. Tak ako tento týždeň, takže to čo sme dohodnutí poviem D. aby dal vam“. Žalobca I. J. dňa 14.11.2022 napísal: „I. dávam ti naozaj poslednú možnosť. Budú dnes peniaze, alebo nebudú“. I. J. dňa 16.11.2022 žalobcovi napísal: „Dobrý deň, prosím vás vedeli by ste mi odfoťiť zmluvu čo máte so mnou ak ju máte pri sebe? Akurát aj od všetkých chalanov žiadam čo s nimi mam zmluvy dávam si to dokopy a postupne odpisujem čiastky čo splacam“, na čo žalobca odpovedal: „keď bude doma“. Z uvedenej komunikácie je evidentne zrejmé, že žalobca si svoju pôžičku vymáha od I. J., k tejto pôžičke má žalobca od I. J. uznanie dlhu a zároveň sú vyvrátené tvrdenia žalobcu uvedené na pojednávaní dňa 22.03.2023, že I. J. nepožičal peniaze, že I. J. voči nemu neuznal dlh a že žalobca navštívil I. J. s tým, aby I. J. vrátil peniaze žalovanému. Z uvedenej komunikácie je preukázané, že žalobca nevypovedal pravdu a keďže sa súd prvej inštancie s týmito rozpormi v napadnutom rozsudku nevysporiadal, odôvodnenie napadnutého rozsudku je v rozpore s § 220 ods. 2 CSP a je daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP.

2.8. Žalovaný poukázal na to, že I. J. žalobcovi postupne pôžičku spláca a to tak, že I. J. vloží prostriedky na účet žalovaného a žalovaný tieto vložené prostriedky poukáže na účet žalobcu. Takto I. J. uhradil žalobcovi dňa 21.10.2022 sumu 500,- Eur, dňa 03.11.2022 sumu 1.000,- Eur, dňa 15.11.2022 sumu

1.000,- Eur. Túto skutočnosť prvoinštančný súd síce konštatuje v bode 52. rozsudku, avšak následne nedôvodne, v rozpore s § 216 ods. 2 CSP, bez akéhokoľvek podnetu žalobcu, započítal čiastočnú úhradu na zvyšok uznaného dlhu. Vzhľadom na to, že „zvyšok uznaného dlhu“ nie je predmetom konania, súd nebol oprávnený vykonať akýkoľvek zápočet nad rámec žaloby. Žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu čiastočné úhrady riadne označil a preukázal, preto mal súd žalobu v tejto časti zamietnuť. V zmysle § 216 ods. 1 CSP súd je viazaný žalobným návrhom žalobcu. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia súd môže prekročiť žalobný návrh a priznať viac, než čoho sa strany domáhajú iba vtedy, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Z citovaného ustanovenia, v ktorom je zakotvený dispozičný princíp vyplýva, že žalobca v žalobnom návrhu vymedzuje predmet konania po skutkovej a právnej stránke a týmto jeho vymedzením je súd v zásade viazaný.

Z viazanosti súdu petitom vyplýva, že súd nemôže prekročiť návrh žalobcu a prisúdiť mu viac, ako sa domáha. Keďže žalovaný preukázal, že časť z uplatneného nároku vo výške

2.500,- Eur bola zaplatená, súd rozhodol v rozpore s petitom žaloby, čím porušil zásadu ne ultra petitum zakotvenú v ust. § 216 CSP, keďže priznal viac, než čoho sa žalobca domáhal. Súd v bode 51. rozsudku uvádza, že žalobca svoj žalobný nárok vyvodzuje od uznania dlhov,

v ktorých je uznávaný dlh riadne a dostatočne špecifikovaný, žalovaného preto zaťažovalo dôkazné bremeno preukázať, že dlh, ktorý písomne uznal, neexistuje, resp. nie je dlhom žalovaného ale inej osoby, prípadne že neexistuje v takej výške, ako tvrdil žalobca. Vzhľadom na akcesorickú povahu uznania dlhu, žalovaný relevantne spochybnil hlavný záväzok, navrhol vykonať dokazovanie, ktoré však súd nesprávne odmietol vykonať.

2.9. Žalovaný tiež namietal nevykonanie dôkazu výsluchom I. J.

s poukazom na sudcovskú koncentráciu konania podľa § 149 a 153 CSP (bod 58. rozsudku)

a teda, že žalovaný mohol navrhnuť výsluch svedka I. J. skôr, a nie až po otvorení pojednávania. Pokiaľ súd prvej inštancie tento dôkaz nevykonal, nepostupoval správne, pretože žalovaný navrhoval výsluch svedka I. J. už pri svojom prvom úkone, a to v odpore proti platobnému rozkazu zo dňa 30.11.2022. Podmienky na neprihliadnutie na návrh na vykonanie dokazovania podľa § 153 ods. 2 CSP preto neboli splnené, čím došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, a teda aj k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Žalovaný navrhovaným dôkazom mienil preukázať skutočnosť, že žalobca uzatvoril zmluvy

o pôžičke s I. J., pričom táto skutočnosť vyplýva aj z čestného vyhlásenia I. J. zo dňa 31.01.2023, ako aj z uznania dlhu, ktorým I. J. uznáva svoj dlh voči žalobcovi, ktoré ako jednostranný právny úkon je podpísané iba I. J. a podpis žalobcu sa nevyžaduje. Existencia právneho vzťahu zo zmluvy

o pôžičke medzi žalobcom a I. J. je preukázaná aj ich vzájomnou komunikáciou, ktorou sa súd v odôvodnení rozsudku nevysporiadal. Žalovaný aj týmito skutočnosťami vyvrátil právnu domnienku existencie dlhu v čase jeho uznania a preukázal, že dlh v čase uznania neexistoval, preto s týmto uznaním nemožno spájať účinky v zmysle § 558 Obč. zák.

2.10. Na základe vyššie uvedených skutočností je podľa názoru žalovaného zrejmé, že žalobca nepreukázal jeho pasívnu vecnú legitimáciu v predmetnom spore, lebo bolo preukázané, že žalovaný neprevzal od žalobcu pôžičku v sume 25.000,- Eur, a teda nie je jeho dlžníkom. On preukázal, že dlh v čase uznania neexistoval, čiže uniesol dôkazné bremeno na vyvrátenie právnej domnienky o existencii dlhu založenej uznaním dlhu, nakoľko preukázal, že k reálnemu odovzdaniu finančných prostriedkov žalovanému nedošlo, teda, že dlh dlžníka v čase jeho uznania neexistoval.

3.1. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že už z podaného odporu voči platobnému rozkazu je zrejmé, že žalovaný namietal svoju pasívnu legitimáciu, tiež namietal platnosť listín o uznaní dlhu, nakoľko priznával ich nepravdivosť. Žalovaný namietal obchádzanie zákona a to tak, že údajne mal žalobca poskytnúť pôžičku osobe

I. J., ktorý mal podpísať obdobné uznania dlhu a tiež, poukázal na to, že

I. J. mal žalobcovi uhradiť sumu 2.500,- Eur. Súd prvej inštancie na pojednávaní vykonal navrhnuté dôkazy, následne vo veci rozhodol. K podanej žalobe sa vyjadrila právna zástupkyňa žalobcu a boli oboznámené listiny, uznania dlhu a doklady peňažného ústavu K. G.. Uvedené listiny neboli žiadnym spôsobom zo strany žalovaného a ani jeho právneho zástupcu spochybnené, resp. namietané. Žalovaný nežiadal, aby príp. žalobca a jeho právna zástupkyňa sa k obsahu týchto listín vyjadrili. Naopak, vyjadril sa právny zástupca žalovaného, ktorý poukazoval na absenciu zmluvy o pôžičke na sumu 25.000,- Eur a poukázal, že takúto zmluvu uzavrel žalobca s osobou I. J.. Právny zástupca žalovaného poukázal vo svojom prednese na čestné vyhlásenie zo dňa 31.01.2023, ktoré ako nový dôkaz predložil súdu. Tento dôkaz nebol známy žalobcovi a prvoinštančný súd čestné vyhlásenie oboznámil a založil do spisu

ako prílohu. Právny zástupca žalovaného uviedol, že pokiaľ bude súd považovať za potrebné, navrhuje výsluch svedka I. J.

k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke medzi žalobcom a touto osobou. Zároveň právny zástupca navrhol výsluch žalovaného. Z výsluchu žalovaného D. E. je zrejmé, že zotrval na podanom odpore, avšak zároveň potvrdil, že v čase oslovenia žalobcu žalovaným, žalobca osobu I. J. vôbec nepoznal a mal súhlasiť s poskytnutím pôžičky, kde mal byť žalovaný len sprostredkovateľ. Žiadny dôkaz o sprostredkovaní žalovaný nepredložil, naopak, na rozdiel od tvrdení v odpore uviedol, že je pravdou, že jednostranné právne úkony – uznanie dlhu, on spisoval a následne aj podpisoval pred notárom, ktorého zabezpečil na overenie on sám, pričom v uvedenej listine uviedol aj číslo účtu, na ktorý mal žalobca poukázať finančné prostriedky. K obsahu jeho jednostranných právnych úkonov uviedol, že im v plnom rozsahu porozumel. Žalobca uviedol, že o listine, ktorú predložil právny zástupca žalovaného, ako nový dôkaz, a to čestné vyhlásenie I. J., on nemal vedomosť. Túto listinu žalobca neuznáva, táto bola vyhotovená zrejme účelovo na obranu a pomoc žalovanému. Po výsluchu a vykonaní navrhnutých dôkazov, strany sporu nemali iné návrhy, iba právny zástupca žalovaného navrhol vypočuť svedka I. J. na okolnosti, či

v minulosti vznikol záväzkový vzťah medzi žalobcom a ním z titulu zmluvy o pôžičke.

3.2. Podľa názoru žalobcu sa súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku dôsledne vysporiadal s dôkazmi a skutočnosťami, ktoré mali podstatný vplyv na rozhodnutie. I napriek skutočnosti, že počas konania pred súdom žalovaný nenamietal poukázanie finančných prostriedkov na účet určený žalovaným, žalobca považoval za potrebné zdôrazniť, že nie je pravdou tvrdenie žalovaného, že v čase spisovania listiny o uznaní dlhu dňa 24.05.2022 neexistoval dlh. Dlh existoval a finančné prostriedky boli poukazované výlučne tak, ako si prial sám žalovaný, žalobca postupoval podľa jeho želania. Suma 10.000,- Eur, ktorá

z predloženého dokladu bola zaúčtovaná bankou 23.05.2022, z účtu žalobcu bola poukázaná a zaslaná už 22.05.2022, avšak bola nedeľa, kedy počas dní pracovného pokoja banky nerealizujú platby a z toho dôvodu platba 10.000,- Eur bola zaevidovaná až 23.05.2022. Dňa 24.05.2022 bola realizovaná ďalšia platba 10.000,- Eur a dňa 02.06.2022 bola realizovaná ďalšia platba vo výške 5.000,- Eur, pričom uznanie dlhu bolo spísané 03.06.2022. Namietanie týchto skutočností zo strany žalovaného nastalo až v odvolacom konaní. Ak by boli tieto námietky žalovaný vzniesol na pojednávaní, príp. pred pojednávaním, boli by tieto skutočnosti objasnené.

3.3. Žalobca uviedol, že nechápe, prečo žalovaný opätovne tvrdí, že on dal vyhotoviť listiny o uznaní dlhu z vlastnej iniciatívy, pretože na pojednávaní takéto skutočnosti neuvádzal, práve naopak, vypovedal, že listiny spisoval a podpisoval pred notárom a keďže išlo o víkend, sám zisťoval notára, ktorý by overil pravosť podpisu na uznaní dlhu zo dňa 22.05.2022 a za týmto notárom aj vycestoval do Bratislavy. Obdobne žalovaný postupoval aj pri ďalšom uznaní dlhu 24.05.2022 pred notárkou Q.. Žalobca označil za irelevantné tvrdenie žalovaného v odvolaní o platbe I. J. v splátkach po 500,- Eur, 1.000,- Eur a 1.000,- Eur, kde žalovaný namietal, že súd nedôvodne a bez akéhokoľvek podnetu započítal čiastočnú úhradu na zvyšok uznaného dlhu. Poukázal na nedôvodnosť takýchto námietok zo strany žalovaného, pretože žalovaný v spore riadne neuplatnil námietku započítania a ani nežiadal, aby žalovaná suma bola ponížená o sumu 500,- Eur, 1.000,- Eur a 1.000,- Eur, ktoré mal údajne poslať I. J. ako splátky pôžičky.

3.4. Žalobca taktiež namietal citácie zo SMS správ, ktoré neboli predložené súdu a neboli oboznamované ako dôkazy v súdnom spise. Zotrval na tom, že žiaden právny vzťah s osobou I. J. v minulosti nemal a ani v súčasnej dobe nemá. Uviedol, že listinu, ktorú na pojednávaní predložil žalovaný ako nový dôkaz, je možné považovať len za účelovú obranu žalovaného, nakoľko táto nebola označená ani dátumom, kedy malo dôjsť k uznaniu dlhu. Podľa jeho názoru cieľom tvrdení žalovaného je vyvolať nepreskúmateľnosť majetkových transakcií, ktoré sú v súčasnej dobe predmetom šetrenia polície, exekučných konaní, ktoré okrem iných, vedie otec žalovaného proti osobe I. J.. I. J. je podľa vedomostí žalobcu v súčasnosti osobou označovanou, ako „biely kôň“, je nemajetný a vystupuje ako dlžník aj v prípadoch, kde dlžníkom nie je. Podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie v rámci rozhodovania riadne vyhodnotil predložené dôkazy a vo veci rozhodol zákonne a správne. Žalobca preto navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

4.1. Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 25.07.2023 zotrval na podanom odvolaní. Opätovne poukázal na to, že tvrdenia žalobcu si odporujú a že nie sú v súlade s predloženými listinami, tak, ako

to uviedol už vo svojom odvolaní. Žalobca nepravdivo tvrdí, že „dlh existoval a finančné prostriedky boli poukazované výlučne tak, ako si prial sám žalovaný“

a zamlčiava, že sumy uvedené v listinách o uznaní dlhu sú iné, ako sumy vyplývajúce z bankových výpisov. Je preukázané, že výška uznaného dlhu nezodpovedá skutočnosti, z úkonu dlžníka nie je možné dôvod a výšku dlhu stanoviť určito a zrozumiteľne, preto žalobcom predložené listiny o uznaní dlhu sú neplatné. Tieto skutočnosti žalovaný namietal už v podanom odpore, preto námietka žalobcu, že sa jedná o námietku uvádzanú v odvolacom konaní, je nedôvodná. Rovnako žalovaný už v podanom odpore namietal, že by pripravil listiny – uznanie dlhu.

4.2. Žalovaný tiež naďalej trval na tom, že on nedal vyhotoviť listiny o uznaní dlhu z vlastnej iniciatívy, ale že tieto boli vyhotovené na návrh a nátlak žalobcu. Žalobca žalovaného čakával pred domom, telefonicky ho opakovane kontaktoval, o čom existujú hlasové záznamy, na ktoré žalovaný poukazoval. Žalobca žalovanému pred podpisom uznania dlhu uviedol, že len chce mať záruku za I. J.. Žalovaný pri podpise uznaní dlhu neuvažoval o následkoch, že by sa priamo zaväzoval na zaplatenie dlhu, ktorý mal

v skutočnosti I. J., toto si vôbec neuvedomoval, a to najmä pod vplyvom žalobcu, ktorého ako autoritu rešpektoval. Naopak, žalobca konal účelovo, keď si pôžičku nechal uznať od žalovaného aj od I. J. a následne sa rozhodol vrátenie pôžičky uplatniť v tomto konaní voči žalovanému. Uvedené pritom vyplýva z predloženej komunikácie, na obsah ktorej žalovaný poukázal v podanom odvolaní, s ktorou sa v napadnutom rozsudku súd prvej inštancie nevysporiadal. Z uvedenej komunikácie totiž jednoznačne vyplýva, že listiny o uznaní dlhu sú účelovo vyhotovené listiny z iniciatívy žalobcu, ktorými žalovaný „zobral pôžičky žalobcu I. J. na seba“.

4.3. Žalobca opakovane argumentoval tým, že pokiaľ by žalobca poskytol skutočnú pôžičku jemu, žalobca ako veriteľ by sa nepýtal žalovaného ako dlžníka, že kto je dlžník, kto je veriteľ a rozhodne by sa dlžníka nepýtal na výšku pohľadávky, ako to vyplýva

z predloženej komunikácie. Zároveň pokiaľ žalovaný uviedol, že „takže peniaze vraciam ja a nie I.“ a „I. ich vracia mne“, potvrdzuje to tvrdenia žalovaného o tom, že

I. J. žalobcovi postupne pôžičku spláca a to tak, že I. J. vloží prostriedky na účet žalovaného a žalovaný tieto vložené prostriedky poukáže na účet žalobcu. Takto uhradené platby 500,- Eur, 1.000,- Eur a 1.000,- Eur v prospech žalobcu žalovaný označil a preukázal v podanom odpore. Tieto platby sú spôsobilé na započítanie v súlade

s procesným pravidlom, podľa ktorého je pre súd rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozsudku sa toto musí premietnuť do výroku rozsudku. Pokiaľ však súd prvej inštancie túto sumu započítal na „zvyšok uznaného dlhu“, rozhodol v rozpore s petitom žaloby, čím porušil zásadu ne ultra petitum zakotvenú v ustanovení § 216 CSP, keďže priznal viac, než čoho sa žalobca domáhal. Bolo tiež preukázané, že I. J. voči žalobcovi podpísal obdobné uznanie dlhu. Na preukázanie uvedených skutočností žalovaný predložil rozsiahlu komunikáciu žalovaného so žalobcom a komunikáciu žalobcu s I. J., z ktorej vyplýva, že skutočným dlžníkom žalobcu je I. J. a žalovaný so žalobcom komunikuje výlučne o spôsobe vrátenia pôžičky I. J. žalobcovi. Súd prvej inštancie ale sa s uvedeným dôkazom v odôvodnení rozsudku nijako nevysporiadal. Námietka žalobcu, že komunikácia nebola predložená súdu, je účelová. Komunikácia žalobcu, žalovaného a I. J. bola prílohou písomného vyjadrenia žalovaného zo dňa 13.01.2023. Ak súd prvej inštancie ani len neoboznámil predloženú komunikáciu ako listinný dôkaz a v rozsudku túto komunikáciu, z ktorej vyplýva že žalobcov úmysel bolo požičať peniaze I. J., a nie žalovanému, ani neuviedol, napadnutý rozsudok trpí nedostatkom odôvodnenia. Pokiaľ súd prvej inštancie odmietol vykonanie dôkazu výsluchom svedka I. J. s odôvodnením, že žalovaný mal tento dôkaz navrhnuť pred otvorením pojednávania, toto je nesprávne, pretože žalovaný navrhol vykonať výsluch svedka I. J. už v podanom odpore proti platobnému rozkazu. Takýmto nesprávnym procesným postupom prvoinštančného súdu došlo podľa žalovaného došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

4.4 Žalovaný opakovane zdôraznil, že prvoinštančný súd neprihliadal na zabezpečovaciu povahu uznania dlhu a uznanie dlhu považoval za hlavný záväzok. Zotrval na tom, že v spore preukázal neexistenciu hlavného, primárneho záväzku, lebo predloženými listinami je preukázané, že sumy uvedené v jednotlivých listinách o uznaní dlhu žalobca žalovanému nepoukázal, a teda hlavné záväzky, na ktoré odkazujú uznania dlhov, neexistujú. Od žalobcu neprevzal žiadne peniaze a žiadne peniaze sa nezaviazal vrátiť. Na tieto okolnosti navrhol vykonať dokazovanie, ktoré však súd prvej inštancie odmietol vykonať. Bolo povinnosťou prvoinštančného súdu jeho tvrdenia v súvislosti s predloženou komunikáciou vyhodnotiť, pretože nijaká pohľadávka žalobcu voči žalovanému zo vzájomnej komunikácie nevyplýva.

Keďže súd prvej inštancie vzájomnú komunikáciu predloženú žalovaným ako listinný dôkaz v rozsudku ani neuvádza, napadnutý rozsudok je nesprávny v dôsledku nedostatočného odôvodnenia.

5. Ďalšie písomné podania strán odvolaciemu súdu neboli doručené.

6. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd vec preskúmal podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP, teda v rozsahu podaného odvolania a jeho dôvodov.

7. V zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 CSP nebolo potrebné na prejednanie odvolania žalovaného nariaďovať pojednávanie, pretože nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem.

8. Podľa § 378 ods. 1 CSP, na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

9. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Odvolací súd je zásadne viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

11. Žalovaný v odvolaní uplatnil odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. b), e), f), h) CSP, teda, že súd prvej inštancie mu nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovanie jemu patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, že nevykonaním navrhnutý dôkaz potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

12. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

13. V prípade odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP ide o vadu skutkovú, keď strana navrhla dôkaz, ktorý je potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, ale súd prvej inštancie takýto dôkaz nevykonal.

14. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkov logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

15. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

16. Po preskúmaní veci odvolací súd zistil, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

17. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd v prvom rade z úradnej povinnosti, konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou, ktorá sa týka procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a), b) CSP. Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu možno konštatovať, že súd prvej inštancie dodržal konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore, o procesných právach a procesných povinnostiach, o predvolávaní na nariadené pojednávania za účelom prejednávania veci, a tiež procesný postup pri vykonávaní dokazovania a pred skončením dokazovania.

18. Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu, dospel k správnym skutkovým zisteniam, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, ktoré nevykonal a z akého dôvodu. Uviedol, ako vykonané dôkazy vyhodnotil a ako vec právne posúdil. Prijaté závery vysvetlil spôsobom, z ktorého je zrejmé, akými úvahami sa riadil. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odôvodnenie napadnutého rozsudku podľa názoru odvolacieho súdu zodpovedá kritériám riadneho odôvodnenia rozsudku podľa § 220 ods. 2 až 4 CSP.

19. Odvolacie tvrdenia a námietky žalovaného boli v zásade totožné s tvrdeniami, ktoré uplatnil v konaní pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd prvej inštancie zaoberal a správne sa s nimi vysporiadal, pričom tieto neboli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Preto si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, v plnom rozsahu sa stotožňuje s jeho skutkovými i právnymi závermi a podrobnosťami na ne v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazuje.

20. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o tom, že uznávacie prejavy žalovaného - Uznanie dlhu zo dňa 22.05.2022, Uznanie dlhu zo dňa 24.05.2022 a Uznanie dlhu zo dňa 03.06.2022 - spĺňali všetky zákonom stanovené náležitosti pre platné uznanie dlhu v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka a že žalovaný, ktorého zaťažovalo dôkazné bremeno preukázať neexistenciu takto uznaného dlhu, toto dôkazné bremeno v predmetnom spore neunesol, odvolací súd dodáva nasledovné:

21. Z dokazovania vykonaného v konaní pred súdom prvej inštancie, a to nielen z obsahu samotných uznaní dlhu žalovaným, ale najmä z výpovede samotného žalovaného na pojednávaní dňa 22.03.2023, nepochybne vyplynulo, že žalobca v období mesiacov máj a jún 2022, kedy poukázal na účet uvedený žalovaným v jednotlivých uznaniach jeho dlhu peňažné prostriedky celkom vo výške 25.000 Eur, nepoznal I. J.. Preto tvrdenie žalovaného, že v mesiacoch máj a jún 2022 došlo v skutočnosti k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke medzi žalobcom a I. J. a že on, žalovaný uznal dlh voči žalobcovi ako svoj vlastný len z dôvodu, že žalobca nebol ochotný I. J. poukázať finančné prostriedky skôr, než žalovaný podpísal uznanie dlhu, je v rozpore vykonaným dokazovaním, a tiež so zásadami vnútornej logiky. Ak v danom období žalobca I. J. vôbec nepoznal a nebol s ním v kontakte, čo vyplynulo z výpovedí žalobcu i žalovaného, potom logicky nemohlo medzi žalobcom a I. J. dôjsť k prejavu vôle smerujúceho k uzavretiu zmluvného vzťahu tak, ako to prezentoval žalovaný a už vôbec by žalovaný nemal dôvod uznávať dlh I. J. z takejto zmluvy ako svoj vlastný dlh. Z obsahu jednotlivých uznaní dlhu žalovaným pritom vyplýva, že žalovaný je v nich výslovne označený ako dlžník. Ak žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie uviedol, že ich obsahu porozumel, že netrpí žiadnou duševnou poruchou a nemá obmedzenú spôsobilosť na právne úkony, potom v rozpore s tým je ním prezentované presvedčenie o tom, že dlh uznal ako ručiteľ. Zabezpečenie záväzku inej osoby (I. J.) totiž nebolo obsahom uznávacích prejavov.

22. Súd prvej inštancie, vychádzajúc z ustanovenia § 558 Občianskeho zákonníka upravujúceho inštitút uznania dlhu, správne poukázal na to, že uznanie dlhu zakladá vyvrátiteľnú právnu domnienku, že v čase uznania dlhu tento dlh existoval a preto veriteľ nemusí dokazovať existenciu dlhu, ak má k dispozícii písomné uznanie dlhu dlžníkom. Správne tiež dôvodil tým, že dôvod dlhu v jednotlivých uznávacích prejavoch bol určený dostatočne jasne a zrozumiteľne a rovnako jasne bola vymedzená aj výška dlhu, osoba dlžníka a osoba veriteľa, pričom právne úkony uznania dlhu boli vykonané v písomnej forme a podpisy dlžníka aj veriteľa boli notársky osvedčené. Preto pokiaľ žalovaný v predmetnom spore namietal svoju pasívnu legitimáciu a tvrdil, že on voči žalobcovi nemá dlh vyplývajúci z jednotlivých uznání dlhu, práve jeho zaťažovalo dôkazné bremeno preukázania dôvodnosti tohto tvrdenia. Súd prvej inštancie v tomto smere dospel k správne právne záveru, keď konštatoval, že žalovaný dôkazné bremeno v uvedenom smere neunesol, nakoľko skutočnosť, že majiteľom bankového účtu, na ktorý žalobca poukázal peňažné prostriedky, nebol žalovaný, bola irelevantná.

23. Aj podľa názoru odvolacieho súdu údaj o čísle účtu príjemcu, na ktorý žalobca poukázal peňažné prostriedky podľa dohody so žalovaným (teda nie podľa dohody s I. J., ako tvrdil žalovaný), je len údajom o platobnom mieste, a nie dôkazom o existencii záväzkového vzťahu medzi žalobcom a osobou oprávnenou s týmto účtom disponovať. Prvoinštančný súd preto správne uzavrel, že túto skutočnosť nebolo možné považovať za dôkaz spôsobilý preukázať neexistenciu dlhu písomne uznaného žalovaným.

24. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že dôkazom o neexistencii jeho dlhu voči žalobcovi je obsah komunikácie medzi žalobcom a žalovaným ako aj čestné vyhlásenie I. J. zo dňa 31.01.2023 o tom, že na jeho bankový účet boli poskytnuté v dňoch 22.05.2022, 24.05.2022 a 02.06.2022 finančné prostriedky vo výške 25.000 Eur, a tiež uznanie dlhu vo výške 58.000 Eur dlžníkom I. J. zo dňa 05.09.2022 a namietal, že súd prvej inštancie sa s týmito dôkazmi pri rozhodovaní riadne nevysporiadal, odvolací súd uvádza, že tieto námietky žalovaného nie sú opodstatnené. Súd prvej inštancie v bodoch 53. a 54. odôvodnenia svojho rozhodnutia vysvetlil, prečo čestné vyhlásenie I. J. z 31.01.2023 a uznanie dlhu zo dňa 05.09.2022 nepovažoval za dôkazy spôsobilé vyvrátiť pravdivosť uznávacieho prejavu žalovaného na základe uznání dlhu zo dňa 22.05.2022, zo dňa 24.05.2022 a zo dňa 03.06.2022.

25. Vo vzťahu k vyššie uvedenému odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že z listiny označenej ako Uznanie dlhu, ktorú ako dlžník podpísal I. J. pred notárom dňa 05.09.2022, vyplýva uznávací prejav I. J. ako dlžníka voči žalobcovi ako veriteľovi zo zmluvy o pôžičke ústnou formou uzatvorenej dňa 05.09.2022 vo výške 58.000 Eur, ktorú sa dlžník zaviazal jednorazovo uhradiť najneskôr do 12.09.2022. Rovnako i obsah komunikácie žalobcu a osoby menom I., na ktorú poukazoval žalovaný vo svojom odvolaní, pochádza podľa dátumov tejto komunikácie z obdobia mesiacov október a november 2022.

26. Odvolací súd preto v zhode so súdom prvej inštancie zastáva názor, že ani týmito listinnými dôkazmi žalovaný neunesol dôkazné bremeno o neexistencii dlhu na základe uznávacieho prejavu za obdobie mesiacov máj a jún 2022. Uznanie dlhu zo dňa 05.09.2022 dlžníkom I. J. sa totiž netýkalo dlhu z mesiacov máj a jún 2022, ale dlhu z pôžičky uzavretej 05.09.2022. Uvedené možno konštatovať aj vo vzťahu k platbám poukázaným na účet žalobcu v dňoch 21.10.2022 v sume 500 Eur, 03.11.2022 v sume 1.000 Eur a 05.11.2022 v sume 1.000 Eur. Tu súd prvej inštancie správne poukázal na to, že vzhľadom na celkovú výšku uznaného dlhu 43.000 Eur na základe uznání dlhu zo dňa 22.05.2022, zo dňa 24.05.2022 a zo dňa 03.06.2022 žalovaný neunesol dôkazné bremeno o tom, ktorého uznania dlhu a akej časti sa mali tieto splátky týkať, resp. či sa týkali aj žalovanej sumy, keďže žalobca si z uznaného dlhu vo výške 43.000 Eur uplatnil podanou žalobou len sumu 25.000 Eur. Odvolací súd uvádza, že nie je pravdivé tvrdenie žalovaného, podľa ktorého súd prvej inštancie porušil zásadu ne ultra petitem zakotvenú ustanovenie § 216 CSP. Súd prvej inštancie totiž len neakceptoval započítavací prejav žalovaného, keď v rámci hodnotenia dôkazov vyhodnotil ako nedôvodnú jeho kompenzačnú námietku vo výške 2.500 Eur, avšak žalobcovi prisúdil iba to, čo si uplatnil podanou žalobou (25.000 Eur s príslušenstvom), nie viac.

27. K námietke žalovaného voči procesnému postupu súdu prvej inštancie, keď ten nevyhovel jeho návrhu na dokazovanie výsluchom I. J. ako svedka na okolnosti existencie záväzkového vzťahu z titulu zmluvy o pôžičke medzi žalobcom

a I. J., čím podľa názoru žalovaného došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie odôvodnil nevykonanie tohto dôkazu existenciou platného uznávacieho prejavu žalovaného, a nie zmluvy o pôžičke, preto existenciu prípadného záväzkového vzťahu z titulu zmluvy o pôžičke medzi žalobcom

a I. J. v predmetnom spore vyhodnotil vzhľadom na ďalšie vykonané dôkazy ako irelevantnú a len na dôvažok poukázal aj na právnu úpravu obsiahnutú v ustanoveniach

§ 149 a § 153 CSP týkajúcu sa prostriedkov procesného útoku k návrhom na vykonanie dokazovania v nadväznosti na sudcovskú koncentráciu konania.

28. V súvislosti s dokazovaním podľa platnej právnej úpravy obsiahnutej v Civilnom sporovom poriadku (CSP) je potrebné poukázať na znenie § 185 CSP, v zmysle ktorého môže súd vykonať len tie dôkazy, ktoré navrhli strany sporu, pričom sám rozhodne, ktoré

z navrhnutých dôkazov vykoná. Nevykonanie dôkazov, ktoré strany navrhli, je súd povinný náležite odôvodniť rozsudku. V preskúmvanej veci, ako už bolo uvedené vyššie, súd prvej inštancie v bode 58 svojho rozhodnutia riadne odôvodnil, prečo nevykonával výsluch

I. J. ako svedka, pričom je zrejmé, že dôvodom prioritne nebola žalovaným namietaná aplikácia sudcovskej koncentrácie, ale najmä neúčelnosť vykonania takéhoto dôkazu s prihliadnutím na ostatné dôkazy. Odvolací súd preto v procesnom postupe súdu prvej inštancie pri vykonávaní dokazovania nezhliadol žiadne procesné pochybenie. Odvolací súd ešte v súvislosti s odvolacou námietkou žalobcu o porušení jeho práva na spravodlivý proces uvádza, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/2004). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté

v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I.ÚS 50/5004). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých tých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním stanoveného spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I.ÚS 97/1997), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktoré predkladá účastník konania (II. ÚS 3/1997, II. ÚS 251/2003).

29. Pretože skutkový stav zistený súdom prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania vytvoril podľa názoru odvolacieho súdu dostatočný podklad pre záver

o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 25.000 Eur s príslušným úrokom

z omeškania, odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania.

30. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP

v spojení s § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní plne úspešný, priznal nárok na ich náhradu proti žalovanému v rozsahu 100 %.

31. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne v pomere hlasov tri ku nule.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)
- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)
- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)
  - dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)
  - v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)
  - dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).